

JOHANNA MO

DE SCHEMERING

Vertaling Bianca Cornelissen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Johanna Mo by Agreement with Grand Agency

Oorspronkelijke titel: *Brottsjön*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Bianca Cornelissen

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: © Sofia Eckerblad

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1866 9

ISBN 978 94 027 7597 6 (e-book)

NUR 330

Eerste druk juni 2026

Originale uitgave verschenen bij Romanus & Selling, Stockholm, Zweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LAATSTE DAG

In de boogvormige doorgang naar de woonkamer blijft hij staan. Birgitta zit in de leesstoel, de grote, gebloemde fauteuil die ze op een internetveiling had gekocht. Ze heeft haar benen onder zich opgetrokken en haar ogen bewegen heen en weer over de pagina's. Op dit moment is ze aan het grasduinen in historische biografieën. Het boek over Selma Lagerlöf had ze van hem cadeau gekregen. Als ze het uit had, zou ze het er met hem over willen hebben. Hij staat al zeker een minuut naar haar te kijken voordat ze hem in de gaten krijgt.

Ze kijkt op terwijl ze haar hand naar haar boek brengt en de pagina omslaat. 'Is er iets?'

'Ik wil je alleen even vertellen hoe mooi je bent.'

Ze glimlacht kort en gaat weer door met lezen.

Hij aarzelt even en praat dan verder. 'Ik wilde een avondwandeling maken. Ga je mee?'

Birgitta draait haar pols en kijkt op haar horloge. 'Het is al tien uur geweest... Ik wilde eigenlijk liever naar bed gaan. Het was een lange dag. Bovendien kunnen we Penny niet echt alleen laten.'

'Nee, je hebt gelijk,' zegt hij. 'Dan ga ik alleen. Je hoeft niet op me te wachten.'

Het was inderdaad een lange dag geweest, hij heeft zijn hoofd er niet helemaal bij. Hij schaamt zich. Waarom had hij Birgitta gevraagd mee te gaan? Zelfs als ze in het dorp bleven, konden ze hun kleinkind niet alleen laten. Penny is pas tweeënhalft, als ze wakker werd en merkte dat ze alleen was, zou

ze doodsbang zijn. En zichzelf misschien pijn doen. De gedachte alleen al bezorgt hem een akelig gevoel.

Zijn vrouw kijkt hem met een schuin hoofd aan. Hij ziet geen verwijt in haar blik, enkel zorgzaamheid. ‘Ga je echt nu nog naar buiten?’ vraagt ze.

De zon was al een halfuur onder, maar pas over ruim een uur zou het volledig donker zijn.

‘Ik neem de zaklamp wel mee,’ zegt hij.

Birgitta knikt en focust zich weer op haar boek.

Hij blijft nog een paar seconden staan en speelt met de gedachte haar alles te vertellen wat er die dag gebeurd was, maar hij heeft geen idee waar hij zou moeten beginnen. Nee, wat hij nu nodig heeft, is een wandeling. Zijn hoofd leegmaken. Een beslissing nemen. Ze kunnen het er morgen wel over hebben.

Hij loopt naar de hal en trekt zijn gympen aan, maar laat de zaklamp zitten. Er is straatverlichting in het dorp, het wordt hier nooit pikdonker.

Hij stapt de buitentrap op en vult zijn longen met de zwoele julilucht, de geur van zeewier en zout. Het waait. De zeewind klinkt overal bovenuit. Ze zijn hier zo dicht bij de natuur. Dat ze uit Lindsdal vertrokken waren en een huis hadden gekocht in Össby, in het zuidoosten van Öland, maakte het draaglijk om met pensioen te zijn.

Voorbij het kleine tuinhek blijft hij staan. Hij keert zijn hoofd naar het dorp, maar heeft weinig zin om die kant op te gaan, de aantrekkingskracht van de zee is te sterk. Dus zet hij koers in die richting. Meestal helpt de zee hem zijn gedachten te ordenen. Niet veel later is hij de laatste straatlantaarn voorbij en gaat het asfalt onder zijn voeten over in grind en gras.

Als hij geknispert achter zich hoort, draait hij zich om, maar hij ziet niemand. Hij kan zich niet voorstellen dat een van de burens zo laat nog buiten zou zijn. Het was vast een dier. Of de wind. Zodra hij de beschutting van de huizen had verlaten, was het harder gaan waaien.

Misschien had hij toch zijn zaklamp moeten meenemen, overal zijn schaduwen. Hij zet zijn angst opzij en volgt het pad door het hoge gras. Het is nog steeds goed te onderscheiden. Bij het strand verlaat hij het pad, op de plek waar Penny graag gaat zwemmen. Vroeger hadden ze alleen een tuin met een

schommel gehad, nu hebben ze de zee plus de uitgestrekte vlakte van Alvaret op loopafstand.

Op een paar meter van het water blijft hij staan, hij kijkt uit over de Oost-zee. De wind gaat als een dolle tekeer, met heel wat kilometers per uur daar verderop. Een golf komt aanrollen en slaat wit schuimend stuk op het strand. Een breker.

Een nieuw, scherper geknisper doet hem nogmaals omkijken, maar ook nu ziet hij niets. Het angstige gevoel is nieuw voor hem. Nu hij niet meer werkt, heeft hij veel te veel tijd om te piekeren, en het lukt hem maar niet om van de rusteloosheid in zijn lijf af te komen.

Ove sluit zijn ogen en luistert naar het gebulder van de golven. Iets maakt dat hij zijn ogen weer opendoet. Vrijwel recht voor hem duikt een meeuw op het water af, gevolgd door een valkachtige, donkere verschijning. Met een ruk keert de meeuw zich om en vliegt weer op, met een vis in zijn snavel. Zijn achtervolger blijkt een jager; het moest een kleine jager zijn. De meeuw doet zijn best de buit te behouden, maar de jager zit hem zo dicht op de hiel dat hij hem moet laten vallen. Terwijl de vis het wateroppervlak tegemoetvalt, duikt de jager hem achterna.

Het beeld ebt in hem na als de vogels weg zijn. Hij heeft het nooit eerder van zo dichtbij gezien. De aanval van de kleine jager was zo gewelddadig en toch zo nauwkeurig beheerst. De orde van de natuur. Sommige dingen waren moeilijk te veranderen. Hij had zijn best gedaan, maar het ging niet meer, hij moest de gevolgen onder ogen zien. Hij moest de hele waarheid vertellen. Eerst aan Birgitta, en dan aan Hanna.

Net als hij zich wil omdraaien, krijgt hij een harde klap tegen zijn hoofd. Hij valt languit in het water. Een golf spoelt over hem heen. Het water is ijskoud. Kreunend van de pijn probeert hij zich op te richten. Zijn zicht is troebel van het water en de misselijkheid en hij ziet het gezicht pas als het heel dichtbij is. Het is verworden en lelijk van woede en haat. Hij wil van zich afslaan en opstaan, maar zijn lichaam gehoorzaamt niet.

Ik had thuis moeten blijven, denkt hij, terwijl de handen zich om zijn nek sluiten.

**WOENSDAG
21 JULI**

1

Hanna Duncker griste de stoffen tas uit haar fietsmand en haastte zich naar Isak, die met moeite zijn fiets overeind hield. Hedvig had net de koeien gezien die vrij langs het kiezelstrand bij Sandby Borg liepen.

‘Moeee!’ gilde ze, op en neer hupsend in het kinderzitje.

‘Moe’ was een van de vijf woorden uit haar voorlopig beperkte woordenschat. De andere waren ‘mama’, ‘papa’, ‘licht’ en ‘auwie’. Dit laatste gebruikte ze voor alles wat ze niet leuk vond.

Hanna hielp met het vasthouden van de fiets terwijl Isak hun dochter losmaakte en uit het stoeltje tilde.

‘Auwie,’ zei Hedvig, terwijl ze haar handen tegen Isaks borst zette.

Ze wilde overduidelijk op de grond gezet worden.

Isak deed een halfhartige poging haar ervan te overtuigen dat ze sneller bij het water waren als hij haar mocht dragen, maar gaf haar toen haar zin.

‘Het gaat steeds beter,’ zei Hanna, terwijl ze lachend haar hoofd schudde. ‘Je hebt wel drie hele seconden voet bij stuk gehouden.’

Ze hadden al meerdere keren grappend tegen elkaar gezegd dat Hedvig verwend zou worden. Verwend en lang. Isak was ruim één meter negentig en zij één meter vijfentachtig. Om allebei Hedvigs handen vast te pakken, moest Isak zijn bovenlichaam in een hoek van bijna negentig graden vooroverbuijen. Over een maand werd ze één, maar ze kon nog niet zelfstandig lopen.

‘Moeee!’ gilde Hedvig opnieuw, en ze trok aan zijn handen om sneller vooruit te komen.

De koeien waren kennelijk interessanter dan door het water spetteren.

‘Denk eens aan de rug van je arme papa,’ protesteerde Isak, terwijl hij zich omdraaide naar Hanna, die opnieuw begon te lachen.

‘Voor medeleven moet je niet bij mij zijn.’

Ze verzamelde hun spullen en een aantal meter verderop spreidde ze het kleed uit op een stukje zand. Het was pas even na achten en behalve zichzelf en de koeien was er niemand. Hedvig was om zes uur wakker geworden. Ze hadden al ontbeten en ruim een uur met de blokken gespeeld voordat ze besloten hadden een fietstochtje te maken. Als leraar had Isak een groot deel van de zomer vrij, wekenlang hadden ze bijna alles samen gedaan. In augustus zou hij ouderschapsverlof nemen en zou ze zelf weer aan het werk gaan.

Hanna huiverde even en ging op het kleed zitten. Ondanks haar vest vond ze het nog steeds koud. Toen ze de deur uit gingen in Södra Näsby was het ruim twintig graden geweest, maar daar had het een stuk minder gewaaid. Een Ölandse zomer in een notendop, dacht ze. Altijd op zoek naar beschutting tegen de wind.

Ze keek naar Isak en haar dochter. Het liefst had ze haar Iris genoemd, naar haar overleden oma die een paar weken voor de geboorte was overleden aan covid, maar daar had Isak zich niet prettig bij gevoeld, omdat een vroeger vriendinnetje van hem zo geheten had. Dus was het Hedvig geworden. Enerzijds omdat het een mooie naam was en anderzijds omdat hun dochter eruit had gezien als een Hedvig toen ze geboren werd. Het had Hanna droevig gestemd dat haar oma en Hedvig elkaar nooit hadden kunnen ontmoeten.

Het overlijden van haar grootmoeder was heel snel gegaan en de laatste dagen had ze in een kunstmatige coma doorgebracht. Door haar dementie had Hanna al jaren geen gesprek meer met haar kunnen voeren, maar pas na haar dood had ze echt kunnen rouwen. Toen er helemaal niets meer was om zich aan vast te klampen. Het was een ingetogen begrafenis geweest. Behalve Hanna en Isak waren er slechts een paar oude vriendinnen gekomen. Hanna’s broer Kristoffer had niet aanwezig kunnen zijn, omdat hij niet weg wilde uit Londen.

Ik heb een gezin. Af en toe stond Hanna nog steeds versteld van de gedachte. De eerste maanden met Hedvig waren een emotionele achtbaan geweest. Inmiddels voelde het wat stabiel, maar sommige aspecten aan haar nieu-

we leven waren nog steeds moeilijk te bevatten. Nog geen drie jaar geleden was Hanna vrijgezel geweest en had ze in Stockholm gewoond, ze had geleefd voor haar werk en meer niet. De beslissing om terug te verhuizen naar Öland had werkelijk alles veranderd. Niet alleen had ze de liefde gevonden en was ze moeder geworden, daarnaast was ook haar vader geen moordenaar meer. Axel Sandsten en Sven-Otto Jensen zaten in de gevangenis voor de moord op Ester Jensen en daar zouden ze nog minstens tien jaar zitten. Het hoger beroep was verworpen. Het was alsof er een einde was gekomen aan een lange nachtmerrie. Over een paar dagen zou Kristoffer aankomen op het eiland met zijn dochter Ella. Hanna verheugde zich erop dat de nichtjes elkaar eindelijk konden ontmoeten.

‘Moeee!’

Hedvig stak haar hand uit naar de koeien. Ze wilde er helemaal naartoe lopen, maar Isak hield haar tegen.

‘Auwie!’

Gefrustreerd probeerde Hedvig zich los te rukken. In reactie begaven de koeien zich langzaam in de richting van Sandby Borg. Van alle ringforten op Öland was Sandby Borg het enige dat bij de zee lag. Het was niet meer dan een ruïne. In de zesde eeuw had er een massamoord plaatsgevonden. Voor veel mensen was het nog steeds een onheilspellende plek, maar Hanna was niet bijgelovig van aard. Het enige wat ze zag was de prachtige verlatenheid.

‘Auwie!’ schreeuwde Hedvig opnieuw.

Hanna stond op van het kleed en liep naar haar toe. ‘Kom, dan gaan we zwemmen,’ zei ze.

Hedvig staarde verlangend naar de koeien, maar protesteerde niet toen Isak haar de andere kant op draaide. Ze liet zich meevoeren naar het kleed.

Hanna trok haar schoenen uit en stroopte haar broekspijpen op. Daarna trok ze Hedvigs joggingbroek en sandalen uit.

‘Ik blijf hier,’ zei Isak.

Zijn tolerantie voor koud water was een stuk lager dan die van haar en ‘zwemmen’ betekende voor Hedvig toch alleen dat ze in het water stond te stampen zodat het alle kanten op spatte. Toen Hanna klein was, had ze hier nooit mogen zwemmen. Deels vanwege het fort, maar vooral doordat er stro-

ming kon staan. Een van de burens was erdoor meegesleurd en verdronken. Daar moest ze het uiteraard met Hedvig over hebben als ze oud genoeg was. Wat ze haar wilde meegeven was gezond verstand, de wijsheid om bang te zijn voor echte gevaren en niet voor ongegronde angsten.

Er stond een stevige westenwind, waardoor het water absoluut koud was, maar Hanna had minder problemen met koud water dan met koude lucht. De zee had haar altijd op een bepaalde manier aangetrokken. Door het koude water was ze in één keer helemaal wakker. Het ergste slaaptkort behoorde inmiddels tot het verleden. Sinds een paar maanden sliep Hedvig bijna alle nachten door, maar ze werd altijd vroeg wakker.

Dit is hoe het voelt om gelukkig te zijn, dacht Hanna met Hedvigs handen in de hare. Haar kleine vingertjes voelden zo warm. Haar dochter tilde haar ene been op en bleef even zo staan alvorens ze haar voet hard liet neerkomen.

‘Emmmel!’ schreeuwde ze vrolijk.

Misschien was dit het begin van een nieuw woord. Zwemmen. Hedvigs ontwikkeling ging nu heel snel.

Slechts één ding overschaduwde het geluk. Hanna’s gedachten dreven af naar de persoon aan wie ze niet wilde denken: Markus Bergman. De halfbroer van Axel Sandsten die ze voorheen had gekend onder de bijnaam ‘Soffan’. Hij had haar al meerdere keren bijna gedood. Hij had geprobeerd haar aan te rijden, had haar huis laten afbranden, had haar neergestoken en was ruim een jaar geleden bij hen thuis opgedoken nadat hij via een raam in de keuken binnen was gedrongen. Isak had zich verstopt in een van de bijgebouwen op het erf terwijl ze zelf was weggerend om Markus achter zich aan te lokken. Hij was opnieuw ontsnapt en sindsdien had ze niets meer van hem vernomen. Ze zou graag geloven dat hij besloten had haar met rust te laten, maar ze twijfelde er ten zeerste aan.

2

Erik Lindgren zette zijn fiets op slot voor het politiebureau en deed zijn fietshelm af. Hij haalde zijn hand door zijn bezwete haar. Dit jaar had hij ervoor gekozen zijn vakantie op te knippen, omdat de reis naar India vanwege de huidige situatie in de wereld niet doorging. Ze wilden niet het risico lopen te stranden in Mumbai als de pandemie verergerde. In juni had hij een weekje met Supriya en Nila in een huisje in Abisko gezeten. Het was de eerste keer dat hij het noorden van Zweden in de zomer had gezien en de middernachtzon had meegemaakt. Begin augustus zou hij weer vrij zijn om zoveel mogelijk tijd door te brengen met Nila voordat ze aan de derde klas begon.

Erik stapte het politiebureau binnen en knikte naar een collega. In de zomer ging alles er wat rustiger aan toe. Je zou bijna vergeten dat er een pandemie gaande was. Door de warmte was het aantal besmettingen gedaald en kon je makkelijker dingen buitenshuis doen. Twee leden van het researchteam waren op het moment afwezig. Hanna Duncker had ouderschapsverlof en Carina Hansson was met vakantie. Waarschijnlijk zou ze niet lang meer doorwerken, net als hun vroegere baas Ove Hultmark. Het was te merken dat ze haar motivatie kwijt was, dat het politiewerk haar geen voldoening meer gaf. In de week voor haar vakantie had ze het zoveel over haar tuin gehad dat hij haar was gaan ontwijken.

Uit de researchkamer klonk het gelach van Daniel Lilja. Erik bleef bij de deur staan en probeerde mee te krijgen waar het gesprek over ging, maar zijn collega had al opgehangen.

Met een betrapte blik keek Daniel naar hem op.

‘Wie had je aan de telefoon?’ vroeg Erik.

‘O, niemand,’ antwoordde Daniel licht blozend.

‘Je kunt het toch niet eeuwig geheimhouden,’ zei Erik.

‘Hoe bedoel je?’

Daniel had absoluut iemand ontmoet, maar in tegenstelling tot eerdere keren wilde hij niets over hem loslaten. De enige reden die Erik daarvoor kon bedenken, was dat de persoon in kwestie om een of andere reden gevoelig lag. Of misschien was het nu serieuzer dan voorheen. Als er iemand was die hij het gunde eindelijk de liefde te vinden, was het Daniel. In de vijf jaar dat ze elkaar kenden had Daniel een ontelbare hoeveelheid dates gehad, maar het had met niemand echt geklikt.

Gertrud Nylander kwam achter Erik de kamer binnen en hij liet het onderwerp rusten. Gertrud was inmiddels bijna een jaar hun leidinggevende. Ze was niet langer dan één meter vijftig en had kort wit haar, waardoor ze er ouder uitzag dan negenenvertig. Oorspronkelijk kwam ze van Gotland, maar ze was haar dialect een beetje kwijtgeraakt. De zachte tongval botste enigszins met haar onomwonden, wat harde manier van doen. Ze had hiervoor vooral in Stockholm gewerkt dacht Erik.

‘Amer heeft vandaag zorgverlof,’ zei Gertrud. ‘Dus jullie moeten maar met z’n tweeën naar Össby, in het zuidoosten van Öland.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Daniel.

‘Er is een overleden man aangetroffen in het water. Het is nog niet duidelijk of het om een misdrijf gaat.’

‘Wie heeft de melding gedaan?’

‘Iemand die een ochtendwandeling maakte.’

‘Wat kun je er verder over zeggen?’ vervolgde Daniel.

‘Niets.’ Er verscheen een geïrriteerde frons tussen Gertruds wenkbrauwen. ‘Ga erheen en zoek om te beginnen uit of het een sterfgeval is waar we iets mee moeten.’

Ze verliet de kamer en Erik slikte de vraag die hij had willen stellen in. Over de identiteit van het slachtoffer.

Daniel zette zijn computer uit en stond op. ‘Ove woont in Össby,’ zei hij.

‘Ik weet het,’ zei Erik. ‘Maar met hem nog een heleboel andere mensen, in elk geval in de zomer.’

Zonder iets te zeggen liepen ze naar de garage. Erik had geen idee hoeveel mensen er in het dorp woonden. Honderd, vijftig, of misschien nog minder? Maar in de zomer verveelvoudigde de bevolking. Waarschijnlijk was het slachtoffer een verdronken toerist die niet wist hoe sterk de stroming kon zijn. Of een ziektegeval. Er woonden veel ouderen op het eiland.

‘Ik rij,’ zei Daniel toen ze bijna bij de auto waren.

‘Prima,’ zei Erik. ‘Als je me vertelt met wie je –’

‘Geen schijn van kans.’

Zodra ze in de auto zaten, haalde Erik zijn telefoon tevoorschijn en stuurde hij een berichtje naar Ove.

We zijn op weg naar Össby voor een melding. Heb je al genoeg van je pensioen? Dan wordt het misschien tijd om bij te springen.

Ove en zijn vrouw Birgitta hadden nog geen jaar geleden een huis gekocht in Össby en tot nu toe leek hij tevreden met zijn beslissing te stoppen met werken, hij had nog niets gezegd over nieuwe grootse plannen. Binnen het team hadden ze er een weddenschap op afgesloten. Amer had er honderd kronen op ingezet dat Ove alpaca’s zou gaan fokken en Daniel had gewed dat hij naar Spanje zou verhuizen. Erik zelf dacht dat hij zich zou bedenken en zou terugkomen. Zijn pensioen was als een grote verrassing gekomen. Een tijdlang had Erik gedacht dat Birgitta of Ove ernstig ziek was, maar dat leek niet het geval te zijn.

‘Heb jij nog contact gehad met Amer?’ vroeg Daniel.

‘Niet sinds hij gisteren naar huis ging,’ zei Erik. ‘Hoezo?’

‘Vorige week had hij het erover dat hij misschien een ziekte heeft waardoor zijn weerstand verminderd is.’

Amer had een zoon van zes en een dochter van tweeënhalp. Hij had de afgelopen maanden vaak zorgverlof genomen.

Erik pakte zijn telefoon er weer bij en stuurde hem een bericht.

Ik hoorde dat je thuis blijft vandaag. Hoe gaat het in de ziekenboeg?

Binnen een paar seconden kreeg hij al antwoord.

Hij heeft koorts, maar verder gaat het oké. IJs als ontbijt voor de tv.

Terwijl Daniel de Ölandbrug over reed, keek Erik uit over de zeestraat. Hanna had tot vervelens aan toe herhaald hoe heerlijk ze het vond om in deze richting de brug over te rijden, om op weg te zijn naar huis. Het uitzicht vond hij inderdaad best mooi, maar het maakte hem niets uit welke kant hij op reed. Het was nu vijf jaar geleden dat hij naar Kalmar was verhuisd en het beviel hem goed, maar dat was op alle plekken waar hij gewoond had zo geweest. In Malmö, waar hij vandaan kwam, in Stockholm, waar hij had gestudeerd, en in Mumbai, waar Supriya en hij het eerste jaar van hun relatie hadden doorgebracht.

In augustus kwam Hanna eindelijk terug van haar ouderschapsverlof. Hij miste hun samenwerking meer dan hij had verwacht. In het begin was de relatie tussen hen moeizaam geweest en had hij haar gesloten en ingewikkeld gevonden, terwijl zij zich had geërgerd aan zijn geklets. Hij geloofde graag dat hij nu beter was in het inschatten van anderen, maar misschien leed hij aan een gebrek aan zelfinzicht.

‘Sorry, maar je begrijpt toch wel dat ik dit niet kan loslaten, hè?’ zei Erik. ‘Ik ben gewoon te nieuwsgierig.’

Daniel glimlachte overdreven en voegde in op de linkerbaan om een caravan in te halen. Zoals altijd zorgde de vakantie voor behoorlijk wat verkeer op de weg. Er waren meer binnenlandse toeristen dan normaal, maar de buitenlandse toeristen waren vrijwel afwezig. Zodra ze de brug over waren, zette het grootste deel van de auto’s koers naar het noorden. Össby lag bij de zuidelijkste punt van het eiland. Volgens Google Maps duurde het een uur om er te komen vanaf het politiebureau, maar Daniel deed het iets sneller.

‘Ben jij hier weleens geweest?’ vroeg Daniel toen hij afsloeg naar het dorp.

‘Nee, dat is er nog niet van gekomen, ook al heeft Ove me wel uitgenodigd. En jij?’

‘De afgelopen tien jaar niet meer. Een klasgenoot van de middelbare school woonde hier. Toen haar ouders op vakantie gingen naar Griekenland, had ze de hele klas uitgenodigd voor een feestje.’

‘Soms vergeet ik even hoe jong jij bent,’ antwoordde Erik. ‘Dat je gewoon geboren bent in de jaren negentig.’

‘Volgens mij heb je gewoon verdrongen hoe oud je zelf bent,’ repliceerde Daniel. ‘Ik ben al eenendertig, ook al ben ik in de jaren negentig geboren.’

Daniel reed het dorp met de weinige, verspreid liggende huizen door en volgde de weg tot het einde, waar het asfalt overging in grind. Een man van middelbare leeftijd in een legerbroek en een grijze hoodie stond op een heuvel. Hij kwam snel naar hen toe lopen en Daniel zette de auto stil zodat ze konden uitstappen.

‘Zijn jullie van de politie?’

‘Dat zijn we inderdaad,’ zei Erik. ‘Fijn als je ons de weg kunt wijzen.’

‘Hij ligt hier recht onder,’ zei de man. ‘Ik wilde hem niet uit het zicht verliezen.’

Ze volgden de man de heuvel op. Het strand was smal en lang. Een aantal meter bij hen vandaan lag een lichaam in de branding. Gympen, een spijkerbroek en een trui, meer konden ze niet opmaken.

‘Er kwamen wat mensen om te zwemmen,’ zei de man, ‘maar die heb ik weggestuurd voor ze iets konden zien. Ik heb hen verteld dat de politie onderweg was, maar niet dat...’

Hij beet op zijn lip en wendde zijn gezicht af van de zee.

‘Ik ben lid van de burgerbescherming,’ vervolgde de man, ‘en heb heel wat meegemaakt bij trainingen, maar ik heb nog nooit... Ik had niet verwacht dat ik zo zou reageren.’

‘Ben je bij hem in de buurt geweest?’ vroeg Daniel.

‘Ja,’ zei de man. ‘Ik wilde kijken of hij hulp nodig had, maar ik zag al meteen dat hij dood was, dus ik heb hem niet aangeraakt.’

‘Wacht hier,’ zei Erik.

Hij liep het smalle strookje strand op met Daniel vlak achter hem. Eerst langzaam en toen steeds sneller.

De man lag precies op de rand van het water, op zijn buik. De gympen en spijkerbroek kwamen hem bekend voor, maar waren zo veelvoorkomend dat je er van een afstand geen conclusies uit kon trekken. Toen ze een paar meter van hem verwijderd waren, spoelde er een golf over het hoofd waardoor het haar uit het gezicht geveegd werd. Erik bleef abrupt staan.

Ove.

Ove lag dood in de branding.

Erik draaide zich om naar Daniel, die nu naast hem stond. Het was alsof hij zijn gezichtsuitdrukking nodig had om zeker te weten dat dit echt gebeurde. Misschien dat zijn collega hetzelfde dacht, want een ogenblik lang stonden ze elkaar enkel wanhopig aan te kijken. Toen richtte Erik zijn blik weer voor zich.

Hij had zoveel dode mensen gezien dat hij de tel was kwijtgeraakt. Dat hoorde bij zijn werk. Maar nu was het Ove die daar lag. Oves spijkerbroek en Oves gympen. Alle herinneringen leken tegelijk over Erik heen te spoelen. Al die uren dat ze samen bij het ochtendoverleg hadden gezeten, op Oves kantoor, in de rekerchekamer. Dat was de plek waar hij thuishoorde. Erik wilde naar hem toe rennen en hem uit het ijskoude water trekken. Hoewel hij rationeel wist dat het geen verschil zou maken, voelde het wel zo. Een nieuwe golf spoelde aan land en veegde het haar weer over zijn gezicht.

Toen hij gegil hoorde, keek Erik met een ruk achter zich. De man die het lichaam had gevonden hield Birgitta vast en weerhield haar ervan verder te rennen. Ze zakte in elkaar op het zand.

Daniel haastte zich naar haar toe.

Na een laatste blik op Ove te hebben geworpen, draaide Erik zich om en ging hem achterna.

‘Alsjeblieft,’ zei Birgitta snikkend. ‘Alsjeblieft, zeg me dat hij het niet is.’